

Vänsterpress om Mellanöstern – april 2017

Denna samling handlar främst om folkomröstningen i Turkiet, men tar även upp Syrien och Egypten.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under det senaste halvåret (nyaste först):
[Vänsterpress om amerikanska missilattacken på Syrien – april 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – början av april 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av mars 2017](#),
[Vänsterpress om Mellanöstern – mars 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – februari 2017](#),
[Vänsterpress om Mellanöstern – december 2016](#) och [Vänsterpress om Aleppos fall – december 2016](#)

Martin Fahlgren 21/4 2017

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Ett splittrat land efter utropad turkisk ja-seger</i>	<i>1</i>
Flamman.....	2
<i>Turkiets ja måste innebära EU:s nej.....</i>	<i>2</i>
Internationalen	3
<i>En pyrrhusseger för Erdogan</i>	<i>3</i>
Offensiv	5
<i>Erdoğan's diktatoriska omröstning följs av protester</i>	<i>5</i>
Proletären.....	7
<i>Medietystnad när Trumps bevis för kemgasattacken i Syrien sågas</i>	<i>7</i>
<i>Var är upprördheten efter den blodiga massakern på syriska barn?</i>	<i>8</i>
Revolution	9
<i>Terrorattacker i Egypten: vem bär skulden?</i>	<i>9</i>

Arbetaren

Ett splittrat land efter utropad turkisk ja-seger

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 19/4 2017

Det blev ett knappt ja i helgens kontroversiella folkomröstning i Turkiet. Därmed befäster den allt mer auktoritära president Erdoğan sin makt och Turkiet närmar sig, enligt flera bedömare, diktatur.

Ja-sidan segrade med 51 procent av rösterna vid söndagens val om en ny grundlag i Turkiet. Därmed går landet med stormsteg mot diktatur.

Recep Tayyip Erdoğan kan nu, om han själv vill, sitta kvar vid makten fram till 2029. Han kommer dessutom själv ges rätt att utnämna ministrar, myndighetschefer och högt uppsatta domare och som Arbetaren flera gånger tidigare rapporterat om ges möjlighet att utan parlamentets godkännande införa undantagstillstånd.

Även möjligheter till granskning och att ställa presidenten till svars väntas avskaffas i landet, där det nu råder djup splittring bland befolkningen.

– 51 procent av människorna har röstat för diktatur, vi andra drygt 48 procent har röstat för demokrati. Men det är ofattbart att mer än hälften valt att rösta bort demokratin, sade Feliknas Uca, parlamentsledamot för det prokurdiska vänsterpartiet HDP, i ett uttalande efter valet.

Trots segern – flera internationella bedömare pratar om valfusk – var det betydligt jämnare än vad Erdoğan förmodligen hoppats. I Turkiets större städer vann nej-sidan klart.

Oron sprids nu i landet. Inte minst bland kurder och vänsteroppositionella, som det senaste året lidit stort med både förföljelse, mord och fängslanden för sina politiska åsikter.

Valkampanjen har också kritiserats då ja-sidan fått betydligt mer utrymme i de ofta statskontrollerade medierna. Oberoende journalister har på många håll blivit av med sina jobb, och tidningar som granskat Erdoğan och hans AKP-parti har stängts ned av staten.

Erdoğan själv sade, efter det att resultatet presenterats, att de internationella valövervakarna borde ”veta sin plats” och fortsatte den hårda retoriken mot bland annat EU. Dessutom lade han fram ytterligare ett kontroversiellt förslag om en folkomröstning kring dödsstraff, vilket möttes med jubel av hans trognaste anhängare ute på högerkanten.

Turkiet beskrivs nu som ett splittrat land och få tycks veta vad den stärkta presidentmakten kan komma att innebära i praktiken. Oppositionen i landet, som drivit nej-kampanjen inför omröstningen, anklagar den sittande regimen för valfusk och menar att sammanlagt 2,5 miljoner röster är felaktiga då de sägs sakna den stämpel som måste finnas på varje röstkuvert. Flera partier kräver därför en ny folkomröstning.

Flamman

Turkiets ja måste innebära EU:s nej

Zina Al-Dewany

Flamman 18/4

EU-pengar får inte upprätthålla Turkiets skendemokrati. Zina Al-Dewany om folkomröstningsresultatet och vad det *borde* betyda för migrationspolitiken.

I söndagens turkiska folkomröstning om en ny konstitution vann ja-sidan, men det knappt. Det innebär att Erdogans makt som president stärks ytterligare och makten centraliseras mer än tidigare. Valet har uppmärksamats stort i både Sverige och Europa och det är inte så konstigt. Det här är ett val vars efterverkningar kommer påverka politiken långt utanför Turkiets gränser.

Men vi börjar med vad det innebär för Turkiet. Helgens resultat i omröstningen innebär stora kliv bakåt ur ett demokratiskt perspektiv. Turkiet har knappast varit ett föregångsland när det gäller mänskliga rättigheter, men från och med nu tyder allt på att det blir mörkare. Dagens parlamentariska styre ersätts med presidentstyre, presidenten ges makt att utse ministrar och myndighetschefer samt befogenhet att utse många av landets viktigaste domare. Parlamentet får samtidigt mindre möjligheter att granska och ställa regering och president till svars, till exempel behöver regeringen inte längre godkännas av parlamentet. Presidenten ges också möjlighet att sitta vid makten i 15 år. Men den fråga som står högst på Erdogans lista nu är att införa dödsstraffet igen.

De som straffas i Erdogans Turkiet är inte vilka som helst. Efter den misslyckade statskuppen, där det fortfarande finns många frågetecken kring vem som egentligen utförde den, har Erdogan fängslat oppositionella, journalister, domare och alla han fått tag i som motsätter sig hans styre. Statskuppen följdes av en utrensning och hårdnad kontroll av medierna som bara gynnat Erdogan. Enligt Amnesty sitter minst 112 journalister i fängelse och 169 medier har stängts. Enligt Stockholm Center for Freedom, en organisation grundad av exiljournalister, sitter minst 50 000 människor fängslade som sägs vara fiender till regeringen. Den nedtystade oppositionen har med största sannolikhet medverkat till ja-sidans vinst. En vinst vars legitimitet ifrågasätts och krav på omval har formulerats. Något Erdogan sagt blankt nej till.

Ett land som vilar på så odemokratiska grunder ska självfallet inte ha något att göra i EU och är det sista landet vi ska lita till för att ta emot flyktingar på ett humanitärt vis. Men EU och Sverige har en ohelig allians med Turkiet som fått agera gränsvakt för människor på flykt. Det har inneburit att migranter som kommit till Europa skickas till Turkiet. Därifrån är meningen att de bara utvisas om det är till platser som anses ofarliga. Det har inneburit minst 30 miljarder kronor till bland annat flyktingar i turkiska läger. Ytterligare 30 miljarder planeras fram till slutet av 2018. Dessa läger kritiseras av flera människorättsorganisationer. Avtalet har lett till färre flyktingar över Egeiska havet, men till vilket pris? Vill vi ha ett totalitärt Turkiet som gränsvakt mot människor på flykt? Samtidigt har antalet flyktingar ökat via andra farliga vägar. Människor slutar inte fly för att en väg stängs.

Det här avtalet har inte bara kostat EU pengar. Det har utlovats visumfria resor för turkiska medborgare till EU och att förhandlingarna om Turkiets eventuella medlemskap ska sätta fart. Nu börjar relationen mellan EU och Turkiet kallna, och Erdogan har gång på gång hotat med att säga upp migrationsavtalet. Här kan Sverige och resten av EU svara med en human migrationspolitik som inte gör sig beroende av Turkiet, vägra deras inträde i unionen och strypa både investeringar och ”flyktingpengar” till landet. Det är mörka år som väntar Turkiet, men inga pengar från Europa ska underlätta Erdogans skendemokrati.

Internationalen

En pyrrhusseger för Erdogan

Per Leander

Internationalen 17/4 2017



Ja-sidans seger i den turkiska folkomröstningen om grundlagsändringar ger nu presidenten Recep Tayyip Erdogan möjlighet att styra landet med i princip diktatorisk makt, utan att behöva ta hänsyn till parlament och domstolar. Men Ja-sidans seger var knapp, 51,4 procent, trots en enorm statlig propagandakampanj för Erdogan, och förföljelser och fängslanden av kritiska journalister och oppositionella politiker. En märkbar tendens är också att fler röstade nej i storstäder som Istanbul och Ankara, medan stödet för Erdogan var större på landsbygden där religiositeten också är starkare.

Även bland de i Sverige bosatta turkiska medborgarna röstade majoriteten nej. En av dem var Deniz Demir från Akalla.

– Jag vill inte hjälpa Erdogan att stärka sin diktatur, därför röstar jag nej, säger han till Internationalen, och är besviken över valresultatet.

Samtidigt menar han att Erdogans vinst var en pyrrhusseger. Det vill säga att det som nu framställs som en enorm seger i själva verket kommer att bli en förlust på lång sikt.

– Det var riktigt tight, folk visade sitt missnöje. Arbetslösheten växer, turisterna vill inte längre komma, ekonomin håller på att gå åt skogen. Erdogan tror att han är stark, men han är svagare än någonsin. Han vann med bara en procent, och han förlorade i alla de stora städerna och i de viktigaste ekonomiska områdena, som i turistorterna vid Medelhavet, påpekar Deniz Demir.

– Erdogans stöd krymper. Till och med i Istanbul, där han började sin politiska karriär och var borgmästare i 20 år och alltid har varit populär, vänder sig nu majoriteten emot honom. Om han inte hade fuskat skulle Nej-sidan ha vunnit.

Med valfusk syftar Deniz Demir på hur valmyndighet, mitt under rösträkningen då det till början såg ut som att Nej-sidan faktiskt skulle vinna, plötsligt beslutade att godkänna runt två miljoner Ja-röster som först hade diskvalificerats. Med detta kontroversiella beslut säkrades segern för Ja-sidan i sista stund.

– Det var planerat som nödlösning för att han inte skulle förlora, tror jag. Valet var riggat. Om

jag vore Erdogan skulle jag skämmas. Det är pinsamt. Det var ingen riktig vinst för honom. Han är en pajas, en fifflare, säger Deniz Demir, som tycker att det borde bli omval.

– Dessutom sitter alla ledarna för det kurdiska vänsterpartiet HDP i fängelse. Annars skulle de ha kunnat mobilisera fler röster till Nej-sidan, säger han.

Erdogans sätt att splittrat landet har lett till att det bildats nya tidigare otänkbara allianser, påpekar Deniz Demir:

– Atatürk-anhängarna, det vill säga de sekulära nationalisterna, står nu på samma sida som kurderna.



Deniz Demir

Turkiet har sedan republiken bildades 1921 under ledning av Kemal Atatürk varit en sekulär stat, men nu menar många att det sker en islamisering av landet.

– Jag vet inte om Erdogan själv är troende egentligen, men han använder religionen som ett politiskt kort. Han är ingen extrem islamist, men en konservativ högerpolitiker som ser tillbaka nostalgiskt på det osmanska riket. Och många håller med och tänker: ”Vi var stora då!” Han vänder sig främst till de utbildade och bönderna på landsbygden, och de är traditionellt mer religiösa, så han vill stärka islam för att få deras stöd. Men jag tror inte han bryr sig egentligen om religionen utan bara är intresserad av makt, säger Deniz Demir.

– Dåliga tider väntar, riktigt dåliga tider. Erdogan kommer fortsätta att förfölja oppositionella, och ta bort alla som står i hans väg. Hans nästa plan nu är att inför dödsstraff, säger Deniz Demir.

Utvecklingen i Turkiet ser nu även ut att stänga dörrarna till ett närmare samarbete med EU.

– Det är kört nu. De har fortfarande handelsavtal, men EU-medlemskap kan Turkiet glömma. Samtidigt var Erdogan smart. Han visste att Turkiet aldrig skulle bli insläppt i EU ändå, så nu kan han sluta smöra för EU, säger Deniz Demir och fortsätter:

– Turkiet har nästan inga vänner internationellt längre. Det kan bli isolerat nu, men det är inte heller bra. Det blir som Iran. Omvärlden får inte bryta kontakten med Turkiet, men man måste sätta press på Erdogan för att visa att han gör fel, och man måste öka sitt stöd till den demokratiska oppositionen i landet.

Deniz Demir tror också att maktkoncentrationen runt en person på sikt bara försvagar det politiska systemet i Turkiet.

– När Erdogan dör kommer hans parti att försvinna.

Offensiv

Erdoğan's diktatoriska omröstning följs av protester

Sosyalist Alternatif (CWI i Turkiet)

Proletären 19/4 2017



Söndagen den 16 april hölls den mest kontroversiella och ifrågasatta folkomröstningen i Turkiets historia. De konstitutionella tillägg som skulle ge president Erdoğan diktatoriska maktbefogenheter, inklusive makten att upplösa parlamentet, lades fram för en folkomröstning. Officiellt vann Ja-sidan med knapp marginal, 51 procent av rösterna. Efter den odemokratiska omröstningen följde protester mot Erdoğan's nya steg mot envælde.

Folkomröstningskampanjen ägde rum under undantagstillstånd och repression mot all form av opposition.

Efter det misslyckade kuppförsoket i juli 2016 har hundratusentals anställda, inklusive högt rankade soldater, domare, åklagare, polisbefäl och akademiker sparkats (och förblir sparkade) från sina poster. Dessutom sitter hundratals journalister, politiska och fackliga aktivister och även en del parlamentsledamöter fängslade. Statliga påtryckningar och förföljelser kännetecknade slutspurtens på folkomröstningen.

Erdoğan och hans knähundar gjorde sitt bästa för att undertrycka Nej-kampanjen. Kampanj-aktivister för Nej-sidan attackerades fysiskt och fängslades av polisen.

Medan Nej-kampanjen undertrycktes genomfördes Ja-kampanjen i praktiken av staten själv. Alla slags statliga resurser (anslagstavlor, media, statsbudgeten, polismakten m m) användes i detta syfte.

Samtidigt som parlamentsledamöterna för HDP (Folkets demokratiska parti), ett prokurdiskt vänsterparti som var den enda politiska organisation som organiserade en Nej-kampanj i norra Kurdistan, burades in, livesändes AKP:s (Rättvisa och utveckling – det styrande partiet) officiella företrädarens tal på bästa sändningstid.

Alla dessa åtgärder var ändå in-te tillräckliga för Ja-läget. På den dag då folkomröstningen ägde rum tillkännagav Högsta valdomstolen (YSK) att de skulle godkänna röstsedlar utan

myndighetsstämplar.

I samband med folkomröstningen uppges 1,5 miljoner icke myndighetsstämplade röstsedlar ha räknats in och det kan, om detta stämmer, med säkerhet sägas att i så fall var folkomröstningen riggad.

I så fall är det inget konstigt med att Erdoğan i sitt tal strax efter folkomröstningen tackade Högsta domstolen för dess beslut.

Ja-sidan vann, trots dess heltigenom antidemokratiska kampanjande och det uppenbara valfusk, folkomröstningen med endast 51 procent av rösterna.

Detta ser kanske ut som en seger, men är ett praktexempel på en Pyrrhusseger (en seger som i sig bär på fröet till nederlag). Men halva landet har till att börja med trots atmosfären av en de facto-diktatur röstat emot Erdoğan's vilja. Detta är ett klart och tydligt uttryck för ilskan mot honom och hans regim, inklusive från en del traditionellt konservativa AKP-väljare.

Det sammanlagda antalet röster på Ja-lägrets två partier, AKP och det högerextrema MHP (Nationella aktionspartiet), utgjorde knappt 60 procent av det totala antalet röster i samband med det senaste allmänna valet. Andelen röster i folkomröstningen på Ja-lägre uppgick till endast 51 procent, trots att folkomröstningen var riggad.

I Turkiets tre största städer, Istanbul, Ankara och Izmir, röstade en majoritet nej, vilket blir än mer betydelsefullt med tanke på att AKP i både Istanbul och Ankara vann i det förra valet. HDP var den enda politiska organisation som kunde organisera en effektiv Nej-kampanj bland kurdiska väljare och utmana det styrande partiet.

Detta var skälet till att Erdoğan gjorde HDP till måltavla. I början av valkampanjen greps och fängslades HDP:s parlamentsledamöter, inklusive deras vice parlamentsledamöter. Många HDP-medlemmar i norra Kurdistan togs i fängsligt förvar och lokala HDP-borgmästare avlägsnades från sina poster på grundval av falska terroristanklagelser.

Den turkiska de facto-diktaturen har genom denna folkomröstning blivit en formell sådan. Dessa resultat bekräftar dock att Erdogan under segerns yta håller på att förlora sitt sociala stöd och att en underjordisk ilska har trängt djupare in i samhället.

Vi kan redan nu se reaktioner på gatorna. På ställen som Istanbul och norra Cypern och på andra platser utbröt spontana demonstrationer under själva folkomröstningskvällen, ett uppmuntrande tecken på att det finns många som är beredda att göra aktivt motstånd mot att samhället sjunker ner i diktatur.

Detta är frön till vad som måste bli ett massmotstånd mot regimens påtvingande av de nya konstitutionella förändringarna. Ett sådant motstånd måste organiseras för att få en omedelbar effekt och behöver också nå ut till Ja-väljarna bland de fattiga, unga och arbetarna.

Det måste förklaras att dessa förändringar inte på något sätt kommer att förbättra deras ställning eller ens säkra de begränsade landvinningarna med den tidigare ekonomiska tillväxten, som tillhandahöll den huvudsakliga grundvalen för uppbyggnaden av AKP:s sociala reserver. Den ekonomiska situationen håller tvärtom på att snabbt förvärras och förstärkandet av auktoritära åtgärder syftar till att hjälpa regimen att krossa det ökande missnöjet och de potentiella explosionerna av klassvrede. Den "socialdemokratiska" oppositionen från CHP-representanterna utgör inget genuint alternativ för massan av befolkningen.

En enad arbetarrörelse är det enda motgiftet mot dessa två prokapitalistiska poler, samt också det bästa och mest verksamma motgiftet mot Erdogans polariseringsgift.

Det vi behöver är ett alternativt parti, för vilket HDP kan bli en väldigt viktig kanal, som mobiliserar till klasskamp mot både fallet ner i diktatoriskt styre och till förmån för riktiga jobb och en anständig levnadsstandard, offentlig service, social rättvisa, för kurdernas och andra minoriteters rättigheter, samt för arbetarenighet och socialism. Vi kan under diktaturens

skymning inte lita till något annat än vår egen styrka!

Proletären

Medietystnad när Trumps bevis för kemgasattacken i Syrien sågas

Patrik Paulov

Proletären 18/4 2017

Den av Vita huset fastslagna bilden av kemgasattacken i Syrien ifrågasätts av forskare och veteraner inom USA:s egna underrättelsetjänster. En viktig nyhet som alla stora svenska medier väljer att hålla tyst om.

Den 11 april, sju dagar efter den rapporterade kemgasattacken i Khan Sheikhoun och fyra dagar efter att USA svarat med att skicka missiler mot en flygbas utanför Homs, offentliggjorde Vita huset en fyra sidor lång underrättelserapport. Enligt den råder inga som helst tvivel.

Det var ”Assad-regimen” som använde den extremt giftiga nervgasen sarin mot invånarna i Khan Sheikhoun. De alternativa förklaringar som kommer från Moskva och Damaskus är, förklarar underrättelserapporten, bara försök att vilseleda omvärlden.

Så långt har svenska medier rapporterat. Men total tystnad råder om den skarpa kritik mot rapporten som hörs, inte bara från Moskva och Damaskus, utan från framstående experter i USA.

Samma dag som Vita huset offentliggjorde ”bevisen” för anklagelserna mot Syrien publicerade en grupp veteraner inom underrättelsetjänsterna i USA – Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS) – ett öppet brev till Donald Trump. De 28 undertecknarna ifrågasätter påståendena om att Syrien utfört en kemisk attack och varnar för att förlitandet på ”tvivelaktiga bevis” leder till farliga spänningar med Ryssland.¹

Det bör framhållas att denna samling underrättelseveteraner består av personer som på hög nivå och under lång tid varit verksamma i NSA, CIA, FBI och andra delar av USA:s statsapparat. Det är också personer som tidigare visat sig ha rätt.

VIPS grundades i januari 2003 som en reaktion på vad de menade var fabricerad underrättelseinformation för att motivera ett angreppskrig mot Irak. Idag råder inget tvivel om att underrättelseveteranerna hade rätt när de ifrågasatte Bushadministrationens påstådda bevis för Saddam Husseins massförstörelsevapen.

Lika kritiska var underrättelseveteranerna till Obamaadministrationens tvärsäkra anklagelse om att Assadregeringen låg bakom kemgasattacken i Damaskusförorten Ghouta i augusti 2013. Då konstaterade de att Vita husets ”bevis” snarare var politiska dokument maskerade som underrättelseinformation.

Trots flera tunga namn bakom det aktuella brevet till Trump väljer de stora medierna i Sverige att förbigå det med tystnad.

Lika tyst är det om den granskning av Vita husets kemgasrapport som gjorts av professor Theodore A Postol vid Massachusetts teknologiska institut (MIT).

Det beror knappast på bristande meriter. Postol är professor inom naturvetenskap, teknologi och nationell säkerhetspolitik. Han har tidigare arbetat för USA:s kongress kontor för teknisk utveckling och varit anställd av Pentagon som rådgivare till chefen för USA:s flotta.

Oviljan att förmedla vad Postol kommit fram till lär precis som i fallet med underrättelseveteranerna handla om han att går emot maktens uppfattningar. Att han går emot den av

¹ Syftar på [Intelligence Experts to Trump: Rethink Syria Escalation](#) – Red

politiker och medier i väst fastslagna ”sanningen” om att ”Assadregimen” är skyldig till allt ont i Syrien.

Professor Postol har noggrant analyserat Trumpadministrationens offentliggjorda bevis, bland annat bilder och filmer från den påstådda nedslagsplatsen. Han ifrågasätter det mesta i rapporten och menar att den inte innehåller ett enda trovärdigt bevis för att kemgasattacken verkligen utfördes från luften av det syriska flygvapnet. Snarare pekar materialet på att sarin-behållaren kom från en markbaserad raket.

Bevisen reser också misstankar om att allt inte är vad det sägs vara. Ett exempel som Postol lyfter fram är de filmer som visar hjälparbetare vid nedslagsplatsen för sarinbeholdaren. De masker som vissa av dem bär erbjuder inget som helst skydd mot sarinförgiftning. Andra personer runt kratern är helt oskyddade.

Postols slutsats är att ingen seriös analytiker skulle kunna godkänna Trumpadministrationens rapport. ”Detta tyder på att Vita husets underrättelserrapport troligen var en rapport med syftet att rättfärdiga aktioner som inte stöddes av några legitima underrättelser”, skriver han med tydlig hänvisning till missilattacken mot den syriska flygbasen i Homs utkant.²

Förfälskade underrättelserrapporter är som bekant inget nytt. USA har flera gånger bara under de senaste decennierna motiverat krig med bevis som senare visat sig vara rena påhitt.

Men de stora mediernas följsamhet mot makten är tragiskt nog mycket större idag än tidigare. Inför Irakkriget 2003 fanns till och med ledarskribenter som granskade och såg igenom krigsivrnarnas påstådda bevis om massförstörelsevapnen. Då intervjuade svenska medier underrättelseveteraner som ingår i VIPS.

Tolv år senare är det ingen som bryr sig om dem. Idag anses Trumpadministrationen i Vita huset sitta inne med obestridda fakta. De kritiska rösterna blir inte ens notiser i mediebruset.

Var är upprördheten efter den blodiga massakern på syrisk barn?

Patrik Paulov

Proletären 18/4 2017

Bombattacken i söndags i utkanten av Aleppoprovinsen är kanske det mest fasansfulla dådet under det sex år långa kriget i Syrien. Uppgifter från Syrien talar om 155 döda, över hälften av dem barn. Många fler uppges vara skadade eller försvunna.

Dådet inträffade vid en vägspärr i staden al-Rashideen. På platsen fanns långa rader av bussar som transporterat främst kvinnor och barn från städerna Fuaa och Kafraya i Idlibprovinsen.

Det är två städer med i huvudsak shiitisk befolkning, som under flera år varit belägrade av al-Qaida och liknande sunniextrema grupper som kontrollerar provinsen. Invånarna i Fuaa och Kafraya har trots mat- och medicinbrist vägrat ge upp och behållit sin lojalitet mot Syriens regering.

Busstransporten i söndags var en följd av att regeringen och de väpnade grupperna slutit ett avtal om evakueringar från Fuaa och Kafraya och från de av armén belägrade städerna Madaya och Zabadani norr om Damaskus.

När bombdådet skedde befann sig bussarna i ett område under de väpnade gruppernas kontroll. Det var också de som i enlighet med avtalet var ansvariga för säkerheten.

Ögonvittnen från platsen berättar att de utsultna barnen från Fuaa och Kafraya lockades att springa till en bil där potatischips delades ut. Då sprängdes en kraftig bomb.

De filmer som visar förödelsen efter explosionen är närmast outhärdliga att se. Döda ligger

² Postol har i själva verket skrivit flera rapporter om gasattacken, t ex [The Nerve Agent Attack that Did Not Occur: Analysis ...](#) som även innehåller länkar till 3 tidigare inlägg i frågan. – Red

överallt. Genom ett krossat bussfönster hänger en sönderbränd kropp av det som var ett litet barn.

Jämfört med utspelen och fördömandena efter den rapporterade kemgasattacken i Khan Sheikhoun 4 april har reaktionerna i väst varit återhållsamma.

Inget utpekande av skyldiga.

Inga anklagelser mot de extremistgrupper som verkar i området eller mot de stater som direkt eller indirekt stött dem. Som Gulfstaterna, Turkiet, USA, Frankrike och många fler.

Inget krav på extrainkallat möte i FN:s säkerhetsråd.

Den syriske journalisten Steven Sahiounie skriver i American Herald Tribune att orsakerna till bombattentatet finns i konflikter mellan de olika väpnade grupperna och deras uppbackare, i detta fallet Qatar och Saudiarabien.

Trots det fasansfulla dådet fullföljde den syrisk staten sin del av avtalet för evakueringarna av de fyra städerna.

Revolution

Terrorattacker i Egypten: vem bär skulden?

Dejan Kukic

Revolution 20/4 2017

Den 9 april skakades flera storstäder i Egypten av självmordsattentat. Attackerna skördade minst 45 människoliv, och över 100 skadades. I den näst största staden Alexandria utfördes en attack vid ingången till St Mark's katedral där 16 dog. Två timmar tidigare hade 29 människor mist livet i ett liknande bombdåd vid en kyrka i staden Tanta, belägen vid Nildeltat. Dessutom finns obekräftade rapporter om ett flertal andra attacker mot kyrkor runt om i landet.

Islamiska Staten har tagit på sig ansvaret för terrordåden, som sammanföll med den koptiska kyrkans firande av palmsöndagen i Egypten. Attentaten skedde mot bakgrund av att en självmordsattack i december förra året dödade 29 människor vid St Peter och Pauls kyrka i Kairo, och en video som släpptes i februari där en grupp från Sinaiprovinnsen – med självutnämnd IS-anknytning – utmålade kopter över hela Egypten som potentiella måltavlor.

Egyptens president Sisi har beslutat om ett tre månader långt undantagstillstånd i landet, samt en ökad militär närvaro i städerna för att ”skydda de statliga institutionerna”.

Dessa barbariska vansinnesdåd mot helgdagsfirande egyptier måste fördömas i starkast möjliga ordalag. Men samtidigt måste vi även ställa oss frågan: varför inträffade de? Det är visserligen sant att bombdåden skedde mot bakgrund av ett ökat IS-relaterat våld gentemot kopterna i Sinai. Koptiska invånare i el-Arish har attackerats och torterats i sina hem, inte sällan med dödlig utgång, och rapporter från flyktingar ankommande till Ismailia skildrar hur de tvingats fly från dödshot. Men den groteska, fundamentalistiska reaktionens uttalade mål och handlingar ger oss på inget sätt en fullständig bild av händelserna den 9 april, eller av deras koppling till den nuvarande politiska situationen i Egypten som helhet.

Egyptier påpekar ofta att de med sin historia av förtryckande regimer och sekteristiskt våld blivit mindre känsliga för händelser som detta attentat. Dagen efter attacken hade sorgen likväl lagt sig över kärnan i Alexandrias gamla stad, där den attackerade katedralen ligger. Många butiker och företag höll stängt, och de människor som rörde sig ute i staden gjorde det under tystnad. Invånarna hade varnats för trafikstockningar och stor militär närvaro i staden, av vilka inga dock inträffade. Snarare än att söka sig ut på stadens gator och torg, tycktes ovanligt många hålla sig inomhus för att försöka bearbeta händelserna. Om man lyfter frågan

om vem som bär ansvaret för attacken så är de allra flesta dock överens: det är regeringen som bär skulden.

I kontrast till stadens ödsliga tystnad samlades runt 3000 ungdomar, med både kristen och muslimsk bakgrund, till en spontan protest utanför katedralen. Demonstranterna möttes av både kravallpolis och tungt militärt pådrag. Trots detta skanderades öppet ”Mot Sisi! Mot polisen!” och ”Kristna och muslimer är en hand!” – som ett eko av slagordet om ”en hand” från den egyptiska revolutionen.

Det finns mycket som visar att många egyptier har dragit långtgående slutsatser om den egyptiska staten i terrorns kölvatten. Polisen och arméns fullkomligt odugliga hantering av attentaten, och deras maktlöshet inför IS arméer i Sinai, har skapat en utbredd vrede i landet. Tilltron till president Sisi var under regimens första månader mer än något annat grundad i statens skenbara förmåga att skydda sina invånare från den islamistiska reaktionen. Gång på gång avslöjas detta nu som otillförlitligt.

I fallet med attacken den 9 april var bevisen överväldigande. Polisen hade en massiv närvaro till skydd för katedralen – den koptiska kyrkans äldsta säte – som då även var värd åt den koptiska påven. Dessa poliser skulle skydda mot precis den typ av attack som ändå genomfördes. Bilder från övervakningskameror visar hur gärningsmannen släpps igenom polisens yttre barriär, trots att en av kroppsscannarna utlöser ett larm, för att sedan utlösa sin bombväst utanför en av katedralens entréer. Attacken i Tanta utfördes i samma kyrka där polisen den 29 mars tvingats genomföra en kontrollerad detonation av en sprängladdning. Ögonvittnet Gladys Haddad förklarade att gärningsmannen måste ha lyckats nå den främre raden av kyrkbänkar, baserat på hur spillrorna efter bomben spridits, och undrar hur han så pass enkelt kunde nå ända dit.

Statens svaghet är dock inte enbart begränsad till dess oförmåga att förhindra attacker som dessa. Styrkan i den lilla demonstration som hölls utanför katedralen i Alexandria illustrerar den verkliga omfattningen av dess maktlöshet. Om det fanns ett betydande polispådrag före attacken, så var det ingenting jämfört med insatsen under demonstrationen senare på kvällen, då åtminstone 50 bepansrade fordon och hundratals beväpnade säkerhetsvakter kallades in för att krossa demonstrationen. Fyra människor arresterades och misshandlades framför demonstranterna i ett fruktlöst försök att skingra dem. Istället fortsatte demonstrationen långt in på natten, och visade återigen på polisens kraftlöshet att agera ens på de provokativa slagord som riktades direkt mot dem.

De finns de i Egypten som menar att regimens roll i terrorattentaten sträcker sig längre än ren inkompetens och maktlöshet, med hänvisning till diverse konspirationsteorier. Det krävs dock inte några sådana teorier för att kunna visa hur den egyptiska staten bistått den islamistiska reaktionen, för att därigenom splittra massorna längs sekteristiska linjer. Det är uppenbart för de allra flesta att regimens svar på den terror som hemsökt det egyptiska folket varit fullständigt otillräckligt. Sisi och hans rövarband är mer än villiga att utnyttja hotet från det muslimska brödraskapet som täckmantel för att kasta tusentals ärliga revolutionärer i fängelse, men när det kommer till de mörkaste av alla fundamentalistiska reaktionärer står de handlösa inför terrorn. Faktum är att mängder av oskyldiga civila har fått sätta livet till på grund av regimens så kallade krig mot Sinaiterrorn – samtidigt som IS ser ut att ha undkommit relativt oskadda. Låt oss heller inte glömma den roll som imperialismen från väst haft i skapandet av Islamiska Staten, och som därmed möjliggjort dessa attacker: bombningen av Irak och uppbackningen av islamistiska miliser i Syrien, i syfte att avancera sina egna, snäva intressen. Den farsot som drabbat Egypten är precis samma farsot som idag drabbar stora delar av världens länder till följd av denna reaktionära, imperialistiska politik.

Sisiregimen är i djup kris. Många har förutsett dess stundande fall, och det står klart att den här attacken cyniskt kommer att användas för att tillfälligtvis stabilisera läget. Baserat på Frankrikes och Storbritanniens tidigare exempel, kommer undantagstillståndet att användas

som en förevändning för att kuva vad som, i mycket större utsträckning än terrorismen, utgör ett verkligt hot mot regimen: den revolutionära ungdomen och arbetarklassen. Ur den aspekten blir det tydligt hur den islamistiska fundamentalismen och den brutala regimen – de skenbart bittra fienderna – i själva verket för en delvis enad kamp mot folket.

I Sinairegionen har undantagstillståndet redan pågått i flera år, under vilket Sisis regering varit noggranna med att utnyttja det för att tvinga fram kontrarevolutionära lagar och krossa strejker och demonstrationer över hela Egypten. Sisi kommer oundvikligen att använda även den här attacken som en ursäkt för att trappa upp repressionen ännu mer.

Med tanke på regeringens svaga stöd är det inte konstigt att de politiskt mest framskridna lagren av Egyptens befolkning, och många andra därtill, redan insett att det reaktionära våldet har sitt upphov i att Egypten styrs av en genomrutten regim nära sammanbrottets rand. Det bör tilläggas att det monstruösa, reaktionära våldet är en produkt av det globala kapitalistiska system som ligger till grund för den nuvarande egyptiska regimen. För att göra det möjligt för en framtida regering att lösa problemet måste alltså kapitalismen krossas.

Den revolutionära ungdomen i Egypten visade genom sin demonstration att de inte hyser någon rädsla inför uppgiften att avsätta regimen. Men, precis som en av de lokala aktivisterna påpekade, så saknar de ett revolutionärt program som kan leda dem till seger. Han ställde även ungdomens revolutionära entusiasm i relation till övergångskrav som lyftes av några av landets sjuksysstrar under en protest veckan innan, och menade att kravens skilda natur är ett av de största hindren som måste besegras för att den egyptiska revolutionen i framtiden ska kunna lyckas.

Avsaknaden av ett revolutionärt parti med ett tydligt program för att avskaffa den egyptiska kapitalismen var huvudanledningen till att revolutionerna 2011 och 2013, trots den revolutionära energin och kraften i massornas resningar, enbart flyttade makten i landet från en del av den härskande klassen till en annan. I grund och botten förändrades ingenting; före som efter kontrollerades staten och ekonomin fortfarande av samma grupp människor. Den revolutionära stämningen har nu, efter många hårda kamper men utan någon väsentlig förändring, till stor del ebbat ut. Massorna är trötta och desorienterade. Det är sådana förhållanden som föder och frodar reaktionära monster som Sisis regim och fundamentalisterna i Sinai. Tyvärr ger den egyptiska revolutionens fördröjning upphov till fasor som dessa bombattacker. Det enda sättet att tvätta bort de blodfläckar som den fundamentalistiska reaktionen lämnat efter sig är genom störtandet av den instabila regering som understödjer den – och det ruttna system som gett upphov till den.

Självklart är den egyptiska revolutionen inte slutförd. Massorna har gått till temporär reträtt, men den härskande klassen är fortfarande väldigt svag. Den är oförmögen att lösa samhällets allra mest grundläggande problem. Fattigdomen växer fort, och missnöjet känns av överallt. Massorna kommer återigen att kliva upp på den politiska scenen. Men det enda sättet att säkra en fullständig seger och skapa ett samhälle i stånd att garantera alla egyptiers säkerhet och frihet, är att föra rörelsen till sin avgörande slutsats – och avskaffa kapitalismen en gång för alla.

Original: [Terror attacks in Egypt: Who is to blame?](#) Översättning: Felix Nylén